

[Krag.]

gende Hemmeligholdelse, alle Oplysninger med Hensyn til de paagældende Fags Bæreevne, deres produktive Kraft, Forhold paa Afsætningsmarkederne o. s. v., for at Forligsmændene paa et saadant sagligt Grundlag kunde bygge sit Mæglingsforslag op og ikke være henvist til, saaledes som Tilfældet hidtil har været og for øvrigt ogsaa fremdeles er, at anbringe sig som Mellemproportional mellem det mest yderliggaaende Krav til den ene Side og det mindste, som man fra den anden Side kunde tænkes at gaa ind paa; thi saaledes som det er, bliver den ene Part, Arbejderne, i Virkeligheden interesseret i at skruer Kravene højest muligt op, for derved bliver Sandsynligheden for, at Mellemproportionalen bliver saa meget, som gørligt er, til Gunst for dem, større, medens man til den anden Side, ud fra Arbejdsgivernes Betragtning, kan være tilbøjelig til at gaa ned, maaske længere, end man egentlig ønsker, idet man ræsonnerer som saa: Ja, det Mæglingsforslag, der kommer, anbringer sig et Sted mellem Krav og Tilbud, og jo længere vi gaar ned med Tilbudet, des større Sandsynlighed har vi for, at Mæglingsforslaget kommer til at ligge i Nærheden af det, som vi i Virkeligheden ønsker og finder rimeligt.

Men for disse Betragtninger var der i 1927 ikke Ørenlyd her i Tinget; kun Det radikale Venstre sluttede sig til denne Opfattelse, medens man baade fra konservativ og socialdemokratisk Side var imod, uden at det paa noget Tidspunkt blev klart hvorfor, og paa dette Punkt har jo heller ikke den højtærede Minister sat ind ved Bearbejdelsen af dette Lovforslag, hvad jeg i og for sig maa beklage.

Det i Henhold til Lockout-Loven nedsatte Udvalgs Opgave var, som ogsaa nævnt af det ærede Medlem Hr. Lundberg, at foretage en Gennemgang af de bestaaende Love og Regler for Bilæggelse af Arbejdsstridigheder og at tilvejebringe Forslag, hvorved Samfundets Interesser paa behørig Maade kunde sikres. At Samfundets Interesser paa behørig Maade ikke hidtil har været sikret, fremgaar med fuld Klarhed for enhver, der overhovedet vil sætte sig ind i disse Spørgsmaal. Saa længe en lille Brøkdel af en Organisations Medlemmer, ja, i Grunden saa lille, som det skal være, som deltager i Urafstemningen, kan styrte Samfundet ud i en Arbejdskamp, ved at selv et nok saa lille Tal over Halvdelen af de stemmeafgivende har været stemt for Strid, saa længe det lader sig gøre, kan man selvfølgelig ikke sige, at

Samfundets Interesser paa dette overordentlig betydningsfulde Omraade paa forsvarlig Maade er varetaget.

Derfor tillod jeg mig ogsaa i sin Tid at foreslaa, at ligesom Arbejdsgiverne møder i Forligsinstitutionen ved Repræsentanter, kompetente til at tage Stilling til Mæglingsforslaget, saaledes skulde Arbejderne og Arbejdernes Organisationer have en tilsvarende Pligt, saa at Urafstemninger i det hele taget bortfaldt. Men heller ikke dette Punkt var det muligt at opnaa Tilslutning til fra alle Sider her i det høje Folketing, og Følgen deraf er, at vi endnu i Dag har to Afgørelsesmaader ved Behandling af Mæglingsforslag, Afgørelse ved en kompetent Forsamling og Afgørelse ved Urafstemning, hvilket i den Grad forplumrer Vandene, at den højtærede Minister er kommet ind paa en Skriven Hebraisk i en Paragraf — jeg tror, det er § 8 —, idet han her har faaet sammenrodet en Rebus, som trodsr alt, hvad der hidtil har været forelagt for den høje Rigsdag. (Afbrydelse af *Socialministeren*). Ja, ganske sikkert, endogsaa den saa tit paa skæmtende og nedsættende Maade besungne Bestemmelse om Formuelettelse fra den forrige Venstrefinansminister Hr. Neergaards Tid. Den højtærede Socialminister, hvis Ærgerrighed jeg paa mange Punkter særdeles vel forstaar, har ogsaa udfoldet sin Ærgerrighed paa dette Punkt — jeg maa sige med fuldkomment Held, han har fuldkommen overtrumpet den finansministerielle Gaadeproduktion, som vi ved visse Lejligheder, ganske særlig ved den, jeg har mindet om for et Øjeblik siden, har mødt her i Folketinget.

Den højtærede Minister har for øvrigt særligt vedkendt sig, at han ikke forstaar et Kviddel af det, der staar. (*Socialministeren* [Steincke]: Aa, det var Spøg). Det var Spøg, ja vel, men det gør man heller ikke, naar man ikke stiller det op, om jeg saa maa sige, i en matematisk Formel; saa er det, som den højtærede Minister ogsaa var saa venlig at minde om, ikke til at faa nogen som helst Mening i. Jeg tror, jeg kan faa Ministerenes Tilslutning til, at vi i Fællesskab udsætter en Præmie til den, der ved en almindelig Gennemlæsning forstaar et eneste Muk af denne Bestemmelse. Men selvfølgelig, naar man stiller det op, og navnlig naar man stiller et Eksempel op, kommer man hurtigt til det Resultat, som ogsaa Ministeren er kommet til, og som han meddelte den Journalist, der interviewede ham i Anledning af denne Taagedannelse, at det, der her er skrevet, er rigtigt.